

Sygn. akt V KK 222/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2013r.,
sprawy T. M.
skazanego z art. 280 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 14 marca 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.
z dnia 13 grudnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. J. - Kancelaria
Adwokacka w J. kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści
dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku za
sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. zwalnia skazanego T. M. z obowiązku uiszczenia kosztów
sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 13 grudnia 2012 r., T. M. uznany
został za winnego między innymi przestępstwa opisanego w art. 280 § 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 2 k.k. i za to skazany na karę 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę
oskarżonego.

Adwokat w apelacji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż pokrzywdzeni T. B. i O.J. rozpoznali T. M. jako jednego ze sprawców dokonania rozboju, pomimo iż przedmiotowi świadkowie co do tego faktu nie mieli 100% pewności przy dokonywaniu rozpoznania.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa rozboju.

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż oskarżony przypisanego czynu dopuścił się w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k. oraz obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 3 lat.

Od przedstawionego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego.

Autor kasacji orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 k.p.k. i 6 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w zakresie uznania winy i sprawstwa skazanego T. M. odnośnie zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 kk, w sytuacji gdy Sąd odwoławczy dokonał zupełnie odmiennej oceny przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów i tym samym uniemożliwił skazanemu możliwość merytorycznego ustosunkowania się do twierdzeń Sądu odwoławczego albowiem ograniczył skazanemu gwarantowane konstytucyjne prawo strony procesu do kontroli instancyjnej, czym w sposób rażący naruszył prawo skazanego do obrony.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w J. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. co do zasady, kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, zaś powodem jej wniesienia mogą być uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Oznacza to, że podstawą kasacyjną mogą być tylko uchybienia

zaistniałe w postępowaniu odwoławczym i w ich zakres nie może wchodzić błąd w ustaleniach faktycznych. Wprawdzie podnoszone w kasacji zarzuty wskazują na obrazę prawa procesowego, to jednak – jak słusznie zauważono w pisemnej odpowiedzi na kasację – w istocie godzą one w ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji w prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Analiza treści tych zarzutów, połączona z uzasadnieniem kasacji, pozwala jednak na stwierdzenie, że podnoszone uchybienia nie miały miejsca. Ze względu na szczegółową analizę zawartą w odpowiedzi na kasację zbędne wydaje się kolejny raz przedstawianie tych samych argumentów, które legły u podstaw uznania przez prokuratora kasacji za oczywiście bezzasadną. Można tylko dodać, że wbrew temu co sugeruje skarżący w kasacji, bardziej precyzyjna i wszechstronna ocena w postępowaniu odwoławczym dowodów przeprowadzonych przed Sądem I instancji jest dopuszczalna i uzasadniona gdy zebrane dowody mają jednoznaczną wymowę. Sąd odwoławczy jest nie tylko uprawniony ale także zobowiązany do dokonania właściwej i wnikliwej oceny dowodów. Oczywiście ocena dowodów dokonana przez sąd odwoławczy powinna odpowiadać w pełni wymogom art. 7 k.p.k. a zakres obowiązków i rozważań sądu II instancji nie ogranicza się do sfery wskazanej w art. 457 § 3 k.p.k. ale określają go reguły wynikające z art. 424 § 1 k.p.k. Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego spełnia powyższe wymagania, bowiem z jednej strony zawiera stanowcze ustalenia faktyczne wiodące do przekonania, że oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu, z drugiej zaś owo przekonanie opiera na całokształcie zgromadzonego przed sądem I instancji materiału dowodowego.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.